

Cambres pròpies | Maria Climent | Actualitzat el 14/03/2017 a les 08:31

Soc el que no he escollit

Com quan la mare em va dir no passa res però el papa se'n va de casa un temps

Foto: Amanda Tipton

Les coses que et passen et canvien, t'agradi o no. Les hagi escollit o no.

Aquest matí feia un sol immens, el primer sol que feia olor de primavera i entrava finestral enllà, ben bé fins a la cuina. Abans de tancar la porta m'he parat un instant per veure'm no fa tant de temps allà mateix, amb el coixí ben aixafat contra la cara per no sentir-me el plor ni jo, anotant frustracions des de l'escriptori, aprenent a punxar-me al lavabo, sopant en companyia de ningú.

De vegades se'm fa difícil explicar sense remenar budells endins com les coses que no escullis són les que et faran ser tu. En els meus millors moments de lucidesa he sabut parlar de la pena, de la

por, de la solitud. He après a dissenyar frases que tinc ara preparades en una trinxera, llestes per ser disparades directament a la boca de la darrera impertinència.

Les coses que no escull, no sé si ho saps, abans que res són negades, com les malalties o l'enamorament. Com quan la mare em va dir no passa res però el papa se'n va de casa un temps, com quan un neuròleg em va dir que no tenia esclerosi múltiple. Com quan ara ja no es mor ningú d'això, no sé si m'explico.

Anit, en aquest pis minúscul on avui entrava un sol de mil dimonis, vaig sopar amb dues de les meves persones preferides: una té la virtut de semblar que s'està adormint però quan menys t'ho esperes, deixa anar una bestiesa que et fa sortir el vi pel nas. Em sembla que això era un miracle de la Bíblia, també. L'altra és, no dissimularé ara, la persona més sàvia que conec.

La ironia és que conec aquestes dues persones per pura causalitat; per intrèpida extravagància van fer cap a viure al mateix pis de parets de pladur que jo en l'època d'universitat. I jo soc una mica la sort d'això que no he escollit. Jo soc una mica elles. Soc una mica la guerra de la separació. Soc la germana gran. Soc la dissort d'aquella sala d'hospital, soc una mica els amics que ja no ho són. Les pines que em van recollir. Una mica sóc terra humida de poble del sud i vent de dalt. Jo soc tot allò que no he escollit perquè també, perquè sí.

La Marina anit va dir que aviat farà onze anys que no deia mama a ningú. Que un dia, de cop i volta, totes les paraules del seu diccionari havien canviat de significat. Que il·lusió ja no volia dir exactament il·lusió, que el dolor no era semblant al dolor que coneixem, que la por no feia precisament por. Que, posats a escollir, escollíssim susto. Que, posats a fer balanç, més valia que no ens fessin escollir.

I sort -sort- que l'amor tampoc s'escull i, gràcies a això, jo soc una mica tu.